

Urim și Tumim

Verset călăuzitor: Exodul 28.29

Exodul 28.29: Și Aaron va purta numele fiilor lui Israel pe pieptarul judecății, pe inima sa, când va intra în sfântul locaș, spre amintire înaintea Domnului, neîncetat.

Aaron putea suplini poporul numai într-o mod foarte slab. În realitate erau numai numele semințiilor, nu al fiecărui mădular, din care constau acestea, gravate pe pietrele pieptarului său și pe umerari. El avea numai o cunoaștere foarte redusă a nevoilor și încercărilor lor. El nu iubea pe fiecare în parte din această mulțime mare. Însă aceste lucruri reprezintă în mod foarte frumos activitatea Altuia, care va veni și care acum este la dreapta lui Dumnezeu ca Reprezentant al nostru pe deplin suficient: Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre, Isus.

Marele nostru Preot cunoaște cel mai mic detaliu al împrejurărilor alor Săi și inima fiecăruia din ai Săi. „El Își cheamă oile pe nume și le duce afară” (Ioan 10.3). El cunoaște pe ai Săi și este cunoscut de ai Săi. Ei aud glasul Lui și Îl urmează. Marele nostru Preot ne iubește cu o dragoste îngăduitoare, de care nimic nu ne poate despărți (Romani 8.39). Aaron purta numele pe umerii lui, locul siguranței, și pe pieptul lui, locul sentimentelor. Marele Împlinitor al acestor modele putea spune: „Eu le dau viața eternă; și nicidecum nu vor pieri niciodată și nimeni nu le va smulge din mâna Mea” (Ioan 10.28). Și: „deoarece iubea pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit până la capăt” (Ioan 13.1). În felul acesta este garantată dublu siguranța veșnică a credincioșilor.

Un exemplu frumos despre puterea inclusă în faptul că El cheamă oile Sale pe nume, îl avem în întâmplarea din dimineața învierii. Domnul spune Mariei Magdalena: „Femeie, de ce plângi?” (Ioan 20.15). Ea nu L-a recunoscut; gândea că era grădinarul, cel care vorbea cu ea. Dar când Isus i-a zis: „Maria!”, ea Îl recunoaște imediat și Îl mărturisește ca fiind Învățătorul ei. Numele oamenilor nu descriu caracterul purtătorului lor, de cele mai multe ori sunt alese la întâmplare. Însă numele din Scriptură sunt remarcabile, și dacă pe lângă acestea se folosește și Numele Domnului, atunci este foarte remarcabil. Glasul Lui trezește imediat un ecou în inima lor. La fel este și astăzi. El ne vorbește personal, și este privilegiul nostru să auzim și să devenim înflăcărați prin timbrul vocii Sale.

Recunoașterea glasului Său este un proces spiritual, a cărui origine este în dragostea care este vie în inimile noastre. „Noi iubim, pentru că El ne-a iubit întâi” (1 Ioan 4.19).

În general nu se cunoaște că, călăuzirea divină este dependentă de inimile noastre, dacă ele sunt modelate prin dragoste. Chestiunea aceasta este foarte frumos prezentată prin modelul amintit mai înainte din cartea Exodul, unde Urim (simbol pentru „lumină”) și Tumim (simbol pentru „desăvârșire”) erau puse și în pieptarul judecății, care era pe inima lui Aaron și era permanent purtat înaintea Domnului. În felul acesta desăvârșirea luminii sau a călăuzirii, unită cu dragostea, este prezentată permanent. S-ar putea să fim ispitiți să gândim că lumina sau călăuzirea este dependentă de puterea noastră de înțelegere spirituală, însă această putere a noastră de înțelegere spirituală este tocmai contrariul a ceea ce spune Scriptura. Orice întrebare grea este rezolvată, deoarece noi avem ungera din partea Celui Sfânt, de la Acela care a turnat dragostea lui Dumnezeu în inimile noastre. Scurt timp după reîntoarcerea iudeilor din captivitatea babiloniană a apărut o problemă în mijlocul lor, care nu se putea

rezolva, și Tirșata, ca bărbat înțelept, a lăsat chestiunea nedecisă „până se va ridica preotul cu Urim și Tumim” (Neemia 7.65). Timpul acesta a venit pentru aceia care prin har au fost introduși în chemarea cerească. Ei au un Mângâietor la ei (comun) și în ei (personal), și în felul acesta este călăuzire nelimitată și sprijin, ca să poți rezolva orice situație care ar veni.

Titlul original: „Urim und Thummim“
din *Der Dienst des Wortes*, Anul 11, 1933, pag. 136–138
Titlul original în engleză „Urim and Thummim“
în *Scripture Truth*, Anul 24, 1932, pag. 160–161